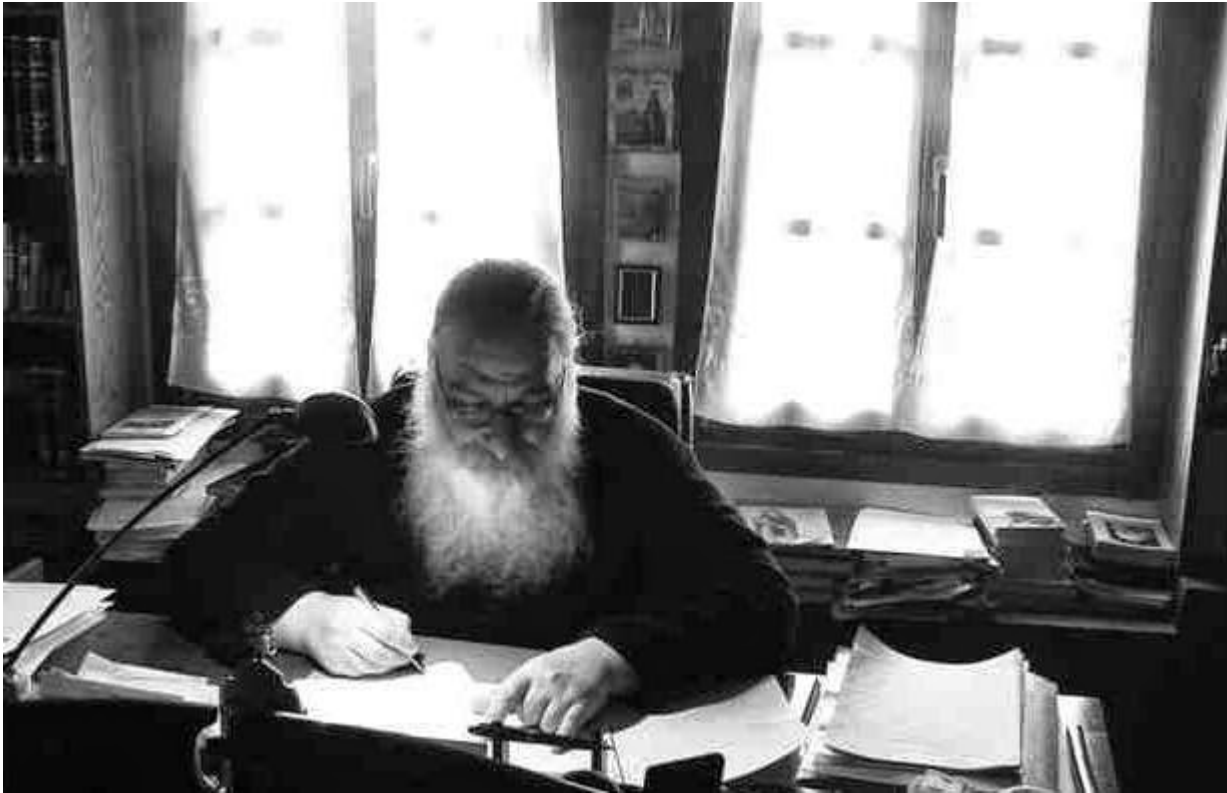

11 Ιουνίου 2014

Αφιέρωμα της εφημερίδας «Χρονικά Δυτικής Μακεδονίας» στον Γέροντα Μωυσή (†1/6/2014)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τετρασέλιδο αφιέρωμα στον Γέροντα Μωυσή τον Αγιορείτη από την εφημερίδα
ΧΡΟΝΙΚΑ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Απόψεις...

| Αρθρογραφία | Σχόλια | Ιδέες

Μόδε να προφέρεις σωστά την πραγματικότητα | Ελίτης

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΚΣΤ'

Σας γράφω τα μυστικά μου
σας τα εμπιστεύομαι φίλοι:
Μέσα σε υπόγεια βρήκα ήλιο
εκεί που ποτέ δεν θα περίμενες
μυρωδιές εξαισίες στα μετόχια
ως παροικονόμος κι υποτακτικός
το κάλλος στα βάθη
της θυσίας το δάκρυ
στα σκοτάδια το πολύ φως
στην ώριμη φθορά η ανάσταση.
Κλαίω από αγάπη
ο θάνατος φοβάται φοβάται
τη μη των Σαββάτων
η Μαγδαληνή Μαρία άφοβη
κι η άλλη εξάισια Μαρία
ο θάνατος κρυμμένος, νεκρός
αποκεκύλισται ο λίθος
χάθηκε η μοναξιά, ο φόβος
η χαρά χορεύει
η Κυριακή μακραίνει
άγγελοι με λαμπάδες
παιδιά με φανάρια
μοναχοί στις καμπάνες
η Αγάπη στο Πρωτάτο.

Πάσχα 2003

ΑΘΩΝΙΚΟ ΨΑΛΤΗΡΙ
2007 -εκδόσεις ΑΡΜΟΣ

Μοναχός Μωυσής
Αγιορείτης 1952-2014

Μικρό αφιέρωμα
Σελίδες 11-14

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης 1952-2014

Ανάπαισον Σωτήρ ἡμῶν,
μετὰ Δικαίων τὸν δούλον σου...»

Ληθείας φότευμα
σπείρεται
εἰς γῆν, ἣν ἐγαύρησε
Μοναχός τις
τοῦνομα Μωυσῆς
προσδοκῶν Ἀνάστασιν Νεκρῶν,
ὅπως οἱ πατέρες του,
οἱ Ἀθωνίτες Ἅγιοι καὶ Γέροντες,
πού μὲ ὑπομονή
«ἐκ περάτων» κάλεσε,
ἐναν-ἐναν
νὰ τοῦ συντροφεύουν τὴν ἀναχώρησιν,
«ἐκ τῶν προσκαιρῶν ἐπὶ τὰ βέλτεστα καὶ θυμη-
δότερα»
τοῦ Οὐρανοῦ κατοικητήρια,
ἐμμέτωμα
τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων...

π. κ. ν. καλλιανός
σκόπελος 1-6-2014

Εἰς τιμὴν καὶ Μνήμην
τοῦ Αγιορείτου Μοναχοῦ
Γέροντος Μωυσέως

Ὁ Λόγος μου εἶναι φτωχός γιὰ νὰ σκιαγραφή-
σει τὴ βιωτὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἀγίου κοιμηθέντος Γέ-
ροντος Μωυσέως τοῦ Αγιορείτου, ὁ ὁποῖος γιὰ
σερὰ ἐτῶν ἠπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς λογι-
σμοὺς πατέρες τοῦ Ἀγιωνίσμου Ὄρους. Πιστόσο,
ἐπειδὴ ἐπὶ σεράν ἐτῶν φιλοξενήθηκα στὴν ὄντως
εὐλογημένην τοῦ Καλόρη καὶ δι' αὐτοῦ εἶδα καὶ
ἔζησα τὸν ὁσιακῆς βιωτῆς καὶ τελειώσεως Γ.
Παῖσιο, θὰ ἤθελα νὰ καταθέσω κάποια ταπεινά
ἀνθρ. εὐλαβείας στὰ τιμὰ χεῖρα του. Νὰ πῶ δηλ.
δύο λόγια ἀναβόντας παράλληλα κερὶ στὸ νεο-
σκαμένο του τάφο.

Τὸν Γέροντα γνώρισα μὲσω τοῦ μακαριστοῦ
φίλου καὶ λογίου ἀνδρός, τοῦ Σκιαθίτη Δικηγόρου
Χρήστου Β. Χειμῶνα, στὸ περιοδικό «Σκιαθός» τοῦ
ὁποίου, ἔγραφε συχνὰ ὁ Γέροντας. Ὅπως καὶ τὸν
συναντήσα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀγιορείτικὴ
Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου κάποιο θερινὸ πρῶιν.

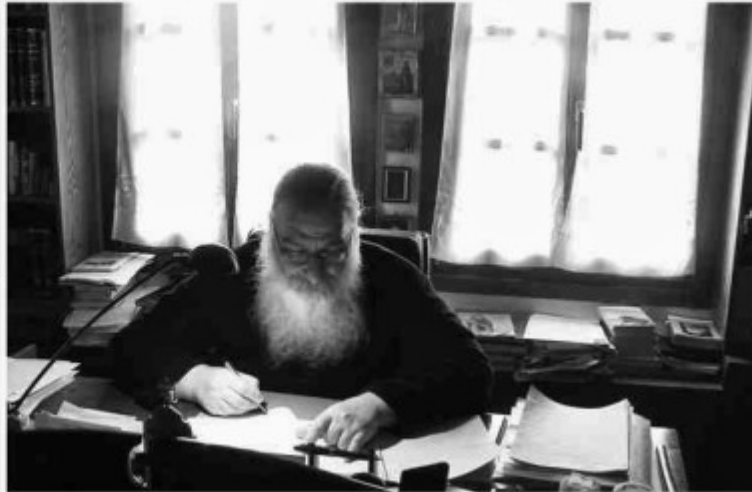
Πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε φιλοξενήθηκα στὴν Κα-
λόρη του, πρὶν ἀκόμη ἀνακαινισθεῖ, λειτουργήσα
στὸ σεμνὸ καὶ κατανεκτικὸ ναῦδιο τοῦ Ἱ. Χρυ-
σοστόμου πού στέγαζε καὶ ἐξῆρα ἀνεπαύλητες
στιγμὲς εὐλογίας καὶ χάριτος, μὲ τίς συζητήσεις
πού εἶχα μαζί του, ἀλλὰ καὶ τίς γνωριμίες ἄλλων
πατέρων, τοὺς ὁποῖους δι' ἔκρινον συναντήσα.

Ἀκόμα θυμᾶμαι τὰ φρεσκογραμμένα χειρό-
γραφα τῆς κορυφῆς, ὄντως, ὁμιλίας του γιὰ τὸν
πόνο πού μοῦ ἔδωσε νὰ διαβῶ, πρὶν ἀκόμη
εἰπωθεῖ καὶ τυπωθεῖ. Καὶ ἀπὸ τότε μοῦ ἔκανε ἐντό-
πιση, ἀλλὰ καὶ καρφώθηκε γιὰ τὰ καλὰ μῆσα
μου ἢ φράση του: «Ὁ πόνος εἶναι τὸ χνώτο τοῦ
θεοῦ στὴ ζωὴ μας».

Αὐτὸ τὸ χνώτο ἐνοιῶσε κι ὁ ἴδιος καὶ μ' αὐτὸ
ἀποχαίρησε τὰ πρόσκαιρα καὶ πορεύεται πρὸς
τὰ αἰώνια καὶ θυμηδέστερα.

Ἀσπάζομαι νερώς τὴν σεπτὴ του δεξιὰ,
αἰτούμαι τὴ συγγνώμη του ἀν τὸν παρεπίκρανα
κάποτε-τοῦ ἔλεγα νὰ συντηρήσει τὸν ἑαυτοῦ του
περισσότερο-καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ εὐχεται ἀπὸ τὸ
Θρόνο τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου ὅπου καὶ θὰ με-
ταβεῖ.

παπα-κων. ν. καλλιανός

ΜΟΝΑΚΡΙΒΗ

Στὸ μοναχὸ Μωυσῆ Σιμωνοπετρίτη

Μη σκηώσεις τὸ μαχαίρι
πάνω στὸ νιόφου στῆχο σου*
ἡ ποίησις εἶναι ἡ θυγατέρα τοῦ θεοῦ
ἡ μονάκριβη.
Ὁ Ἀβραάμ το στήκωσε ὡς περάτης
πέρα στὴ χώρα των ἱκετῶν
που ὀδοιποροῦσαν ἀπὸ ὑποταγὴ σε ὑποταγὴ.
Καὶ μὴν ξεχνάς
εἶσαι ὁ ἑλληνας νηπτικός
σου εἰσθῆ τὸτῆ ἡ χάρις
παιδι τοῦ λόγου τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Ἰω-
άννη
κεκλημένους στὸ αἶθρο τῆς ἄλλης ελευθερίας
πέρα ἀπὸ τὸ νεῖκος τοῦ ἀνδρόγινου
ὅπου κακοφορμᾶει ὁ στίχος μας
στὴν αἰεπάθρηνη αἶθρα που ἀνηφορᾶει
ἀπ' τὴν αἰγιοπελαγίτικη λίμνη
ὅπου κρήνημα τὰ βουλασγμένα εἰδωλά μας
καὶ μπαίνει κρηφά στὸ κελλὶ σου
ὡς κλέπτης ἐν νυκτι.

Ἡ ποίησις εἶναι ἡ θυγατέρα τοῦ θεοῦ
ἡ μονάκριβη
που περπατᾶ στὸ περιβόλι σας τὸ δειλινὸ
ὅταν μεγαλώνουν οἱ αἰχηρηές σκιές
τοῦ παπποῦ σου τοῦ Ἀθῶνα,
μὴν ξεχνάς.

ΠΑΝΟΣ ΛΑΙΑΙΑΤΣΗΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ,
1983

Εσπέρας καὶ νύχτας προκείμενο στὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Συγγραφέα

Στὴ νύχτα τὸ πρῶσινο ἐδῶ γίνεται μαῦρο ἀπαλό
Μια μαλακὰ κουβέρτα που σε σκεπάζει λυ-
τρωτικά
στὸ κελὶ τοῦ Παῖσιου στὴ συστάδα των κυπα-
ρισσιῶν
κάτι σαν προσωατικὴ ψυχὴ φαίνεται νὰ περι-
παταται
νὰ θέλει νὰ μπει λίγο, νὰ δεῖ, ν' ἀκούσει, νὰ
φύγει!
Τ' αστέρια τοῦ Ὄρους ἐντελῶς φιλικὰ σε ἰσχα-
λίζουν
ψυχικῆς ηρεμίας ἀντίδορα ἕως καὶ ψίχουλα πε-
τεινῶν.

Ἡ κάπυ στὰ ἀνατολικά θάλασσα εἶναι μια
ἔλην μακρινή
Κι αὐτὸς μέσα στὸν ἀπέραντο λιμῶνα των βι-
βλίων
κανοναρχεῖ σε μια ἡμερὴ ἀκολουθία λόγων
ἐξαιρετῶν.
«Ἐξαιρετῶς τῆς Παναγίας Ἀχραντοῦ, Ὑπερευ-
λογημένης»
περὶ γραμμάτων καὶ τοκοσασφράγιστων ἐπι-
στολῶν
περὶ-δια-θραμάτων μοναχικῶν καὶ ἐκκλησιολο-
γικῶν
περὶ Κολλυβάδων, γνόφου, νήψης, ἀποταγῆς
βίου,
περὶ τῆς Ποιήσεως κόσμου ἀλλὰ καὶ ἐγκόσμιος
ποίησις.
Περὶ τοῦ πόνου σώματος καὶ τῆς μέλαινας
ψυχῆς.

Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποιὸς νὰ φοβάται τὴν
νύχτα;
Κοιμάσαι ελαφρῶς, φτερό στὸν ἀ' ἢ β' πλάγι
ἦχο
τοῦ μορμυρίζοντος λάσκου που κυλάει χρόνος
ἄχρονος
Τὰ ὄντα τῆς νύχτας που ἔχουν βάρδια θεῶν
αἰῶν
σ' ἔχουν βάλει στὸ μάτι καὶ ἀς ποῦμε σε ναυου-
ρίζουν.

Β.Π.Καραγιάννη

Ἀγιορείτικη πραγματολογία

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης 1952-2014

Την 1η του Καλοκαιριού με βροχές

Η βροχή κατά πλαγίας ρεπάς μας χτυπούσε στο δρόμο για την Καστοριά (εκεί έκτετο και ήτο τελευταία) ερχόμενη από την Κοίμηση του Μικροκάστρου, όμοση με την Εγνατία, γυναικεία μεγαλομνη, κι από τη Μεταμόρφωση Δρυόβουου, ορεινή ανδρώα ιερή μάντρα.

Η λίμνη τεφρή ησύχαζε ότι η ψυχή του έκοβε βόλτες πάνω στα νερά της όπως στις Τιβεριάδος το θαύμα.

Στο «Αθωνικό Απόδειπνό» του του τράβηξαν κάτι μορμυρίζουσες κατεβασίες από το ψαλτήρι κατά το έθος. Αυτός δεν άκουγε ήταν αλλού.

Εν σωπή πρωτίστως και περισυλλογή δευτερευόντως τον αποχαιριτούσαν οι εκεί σύντροφοι στο δρόμο προς την εν τω Αθω Σκήτη Παντελεήμονος, Καλήβην Χρισσοστόμου στην επικράτεια της Μονής Κουτλομουσίου δια την επιχωμάτωσιν του σώματος ότι η ψυχή του ήταν ήδη στην απαλάμη του θεού

Διότι ως γνωστόν ανήμερα των 318 πατέρων της Α' Οικουμ. Συνόδου και με τη Σύναξη 500 τώσων ενάρετων αγιορειτών του 2000

αι. στο Μέγα γερροντικόν του εκοιμήθη, θέλω να πω πέθανε εντέλως ο μοναχός Μωυσής στα 62, χρόνια γεμάτα δοκιμασίες και συγγραφές...

(Και πάλι με βροχή γυρίσαμε την 1η του Καλοκαιριού)

Β.Π.Καραγιάννη

Κουβέντα στο κελλί

Ο θάνατος φοβάται φοβάται τη μιά των Σαββάτων Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης ΚΕΣΤ - Αθωνικό Ψαλτήρι

Πρωι στους Γαλατασιούς για το Γενέσιον της Κόρης. «Καταργήσας τον θάνατον» ακούω απ' το παραθύρι.

Τα δώδεκα στασίδια στο ναό κι ο Ορθρινός Γέροντας σκυφτός ν' απλώνει την αγάπη του: «Ευλογημένε, μου λέει, πώς τακτοποιήθηκες».

Ο γεροΓιάννης, ο παπαΕφραίμ, ο ηγούμενος Ευδόκιμος, ο γεροΠέτρος να βρβει κάτι. Αηξίαρχος του Αθωνα και τα γεροντάκια να μοσχοβολούν στ' αντιβόλο σου.

Ψάχνω τις δυνατότητες των ορίων, τις αντοχές, έγγραφες. Πρωτόυ κατεβούμε στον Ταλία, η κουβέντα. Νηπιάζοντας, να φωτώ για το μυστικό της Ανάστασης, να ψάχνω βεβαιότητες. Σκιαγμένος από τις κούφες λέξεις.

Τώρα: Αντίκρι της παγωνιάς, η θλιψη μονάχος

Δεν άκουγα, δεν άκουγα τα λόγια σου τα μετρημένα. Η χαρά και κείνο το δοξαστικό χιλιάρικο του παπαΤύχωνα. Γνώριζες Ποιόν τρέμηι το σκοτάδι.

Ειφρόσυνος Σκητιώτης 6 Ιουνίου 2014

Λεξιθήρ

Πλέοντες εις τὸν ὠκεανὸν τῶν Liddell, Scott, Μόσχου καὶ Κωνσταντινίδου...

βαλαντιοκλέπτης, [βᾶ, ἰ], ου, ὁ, κλέπτης βαλαντίων, βαλαντιοκλέπτης μὴ εἴπης, ἀλλὰ βαλαντιοκλέπτης, Φρύν. 201.

βαρναχθέω, εἶμαι βαρέως φορτωμένος, Ὑπερέχ. μον. 137 (M. 79. 1488 A): ὀδοιπόρος βαρναχθήσας.

βαρκαρπέω, [ᾶρῶ], εἶμαι κατάφορτος ἐκ καρπῶν, Aegyptus, 5.129 (II π.Χ.).

βασταγάριος, [ᾶγ], ὁ, =φορτοεκφορτωτής, ἀχθοφόρος, Stud. Pal. 20.82.5 (IV π.Χ.).

βαστακτώω, Επίρρ., ὑποβασταζόμενος, βαστακτώω ἀποφέρεσθαι, ἐπι μεθυσμένου, Μακ. Μάγνης Αποκριτ. 3.43.

Κλήμης

Το εσπερινό φως της ποιήσεως

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου,
Αθωνικό Ψαλτήρι
(Εκδόσεις Δράμος, 2007)

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Δρ. Φιλολογίας και Θεολογίας

«Η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε», έγραψε ο Κώστας Κορυμπάκης το 1927, δηλαδή ένα χρόνο πριν ακουστεί από την Πρέβεζα η ιστορία της τραγικής αυτοκτονίας.

«Η τέχνη κι η ποίηση δεν μας βοηθούν να ζήσουμε, η τέχνη και η ποίηση μας βοηθούν να πεθάνουμε», έγραψε τριάντα χρόνια αργότερα ο Νίκος Εγγονόπουλος «εν ανθρώπῳ Ἑλλήνι λόγῳ».

Η επικριτική της ποίησης, ως γνωστόν, δεν έχει όρια. Και πώς να έχει όρια, αφού το ποίητικό σύμπαν ως δόξαση ελευθερίας ισοδυναμεί, προσημειώνων των αναλογιών, με το Σύμπαν του ουράνιου Πατέρα και Δημιουργού, το οποίο, όπως μας διαβεβαιώνουν οι αστρονομικοί, είναι ένα διαστελλόμενο σύμπαν.

Υπό την έννοια αυτή μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι η ποίηση του πατρός Μωυσή, χωρίς κατ' ανάγκην να αναιρεί την ποίηση των δυο προαναφερθέντων (μεγάλων) ποιητών, βλακείται δήλου: πρώτον, γιατί δεν είναι το καταφύγιο που φθονούμε αλλά το καταφύγιο που ποθούμε και, δεύτερον, γιατί είναι ζωοποιός ποίηση, δηλώνοντάς μας βοηθάει να ζήσουμε εν Χριστώ. Επιπλέον μας βοηθάει να ακούσουμε ευχερώς την πολυφώνη αλλά και γλυκόφθονη ομιλή του Αγίου Όρους εν μέσω των εκκοιμητικών κορυμνών θορύβων.

«Ένα παρθένο δάρος ακοιμημένων φίλων του μισθό μας», γράφει ο Γιώργος Σεφέρης στο ποίημά του «Τελευταίος σταθμός». Ένα παρθένο δάρος εκκοιμημένων φίλων, συγγενών και εν σπείρει διασημωμένων ανδρών το Αθωνικό Ψαλτήρι του Γέροντος. «Η φρίκη δεν κοιμηνιάζεται [...] στάζει τη μέρα στάζει στον σόν / μνηστώνων λόγος», γράφει ο Σεφέρης στο ίδιο ποίημα. «Ο άρατος πόνος, εκείνος ο μεγάλος του πένθους και της οδύνης» μόνο δια της πίστεως παραμυθίζεται, γράφει ο πατήρ Μωυσής. Και συμπληρώνει: «Ο πόνος είναι γιατρικό και βόλοισμα». «Το ποίημα κહેσαι και το ξενυχτάς σαν τον νεκρό», έγραψε ο Μίλτος Σακετούρης Αποκαθιπτόντας δε ένα από τα μυστικά της ποίητικής του, φρόντισε να διαχωρίσει τη θέση του από όσους πιστεύουν ότι η ποίηση γράφεται ανεξάρτητα από τον προσωπικό Γολγοθά του δημιουργού: «Δίκαιος πόνος, νομίζω, καλή ποίηση δεν γίνεται. Όποιος οι μεγάλοι ποιητές ήταν άνθρωποι που νομίζονται...».

«Είναι ευλογημένοι οι πνευμένοι / μόνο αυτοί μπορούν να γράφουν στίχους», σημειώνει ο Αγιορείτης Γέροντας, καθώς ξενυχτά ότι μόνο τα ποιήματα αλλά και τους νεκρούς του...».

Γενικά, οι πνευμένοι, οι κοινώντες και οι πεφορτισμένοι του κόσμου, δηλαδή τα εκλεκτά πρόσωπα της Εκκλησίας, αποτελούν και τα εκλεκτά πρόσωπα της ποίησης του πατρός Μωυσέως.

Ο ποιητής «οιλογοίεται» και μνημονεύει «τον Χριστότομο κώνων/στη μοναχιά, ερημιά και παγκινά / της εβραίας του Πόντου», θυμάται και μνημονεύει τον πατέρα του που

«κέρτωσε στα τιμόνι», μόνος και απόμακρος στους δρόμους της Αθήνας, θυμάται και μνημονεύει τη μητέρα του, «την βασανισμένη, πολύτεκνη, ευθαρή και δευμένη Μικρασιάτισσα μητέρα του».

Το Αθωνικό Ψαλτήρι διά του ψαλμοδούλου καταφάσκει την αγάπη του ανθρώπινου πόντου, σταθμεύει στην ανθρώπινη ανάγκη, παρατήρει στοργικά την ανθρώπινη συνθήκη: «Να προσεύχεσαι για μας, μου λένε / θα προσεύχομαι, τους λέω». Ιδού, λοιπόν, πώς η προσευχή του Μοναχού ποιητή κατευθύνεται ως θυμίαμα ενόπιον μας.

Ο Μοναχός ποιητής, πηλόν, δεν είναι

Η ποίηση του πατρός Μωυσή δεν έχει απλώς «κάτι από την ομιλή του Αγίου Όρους». Είναι, σεχδόν, η ίδια «εὐθαλή ομιλή» της αγώνυμης αθωνικής κερ- σονήσου

«ολομόναχος» ούτε «γύρω του λάμπει το κενό» (Σακετούρης). Η απόκομη ποίηση του Αγίου Όρους εισέρχεται παραμυθητικά στον κόσμο, ευλογούσα τους ευλογούντας και αγαθούσα τους εν' αυτή πεποθότας.

«Προστακτική», κατά τον Αχιλλέα Τζάρτζαν, «λέγεται η έγκλησις η οποία παρῆται την πράξιν ως αείμων ή προσταγήν του ομιλούντος». Η προστακτική, Βεβαίως, εκφράζει ενίοτε προτροπή ή παραίνεση. Πάντως, στα γράμματα της Εκκλησίας απαντά κυρίως ως δέσμη, παράκληση ή ευχή.

Ο πατήρ Μωυσής, υπό την ιδιότητα του «αδέλου» (έστωι φάθη, του τέλει κανονάρχη και τυπάρχη, υιοθετεί στην ποίηση του την τρίτη εκδοχή της προστακτικής: «ΕΡΕΒ και αίνωσων εν ημίν», «Άγιε Δημήτριε, πρόσδεξε τής δεισεσι των δοούλων σου», «σπρτζετς η πάσα φύσις», «Μνησθητι, Κύριε, των εκκοιμημένων ιερομόναχων».

Αξίζει να σημειωθεί ότι στο τελευταίο ποίημα της συλλογής, εκτός από τους μνημονευόμενους εκκοιμημένους ιερομόναχους, παρελαμβάνει και οι εβραίοι αρετές που κοσμούσαν τον Ιερατικό των βίων, διατυπωμένες με εξίσου εβραϊστές λέξεις, φυτοφόρος, άγρυπνος κέτης, διαπρόσιτος θεολόγος, ειρνοδότης. Σε μία μόνο περίπτωση η προστακτική ως συντακτικός τύπος εγκαταλείπει τον παρακλιτικό ή ευχετικό χαρακτήρα της και μετατρέπεται σε επιτακτική προτροπή ή, όπως θα έλεγε ο Παπαδιαμάντης, σε «νουθεσία μετ' απειλής»: «Σκότωσε απόψε τον Φαρισαίο / σταύρωσε τον / στείλ' τον μαζί με τον Ιούδα / μη σε βρει η Ανάσταση / να κρυφιασθής / το φως της Λαμπής / θα σ' εκθέσει, φίλε».

Η κλητική προσφώνηση με την οποία ολοκληρώνεται το ποίημα δικαιολογεί, πιστεύω, την παντελή απουσία της προστακτικής «προστακτική» από το Αθωνικό Ψαλτήρι, έβλεπα να πω ότι η απουσία αυτή συναρτάται με την πράξη και την γλυκύτητα που διακρίνουν όχι μόνο τον προφορικό ή τον γραπτό λόγο αλλά και τον καθόλου βίον του Αγιορείτου Γέροντος. Με άλλα λόγια ο πατήρ Μωυσής είναι διαλογικός, δηλαδή αφ-

ηλοπερικυρωμένος. Το ίδιο και η ποίηση του, αφού με το έλαλο εύρημα του «φίλου» ανακαλύπτει και αναδεικνύει τον αδελοφόό αλλη, χωρίς τον οποίο η ποίηση και η συνακόλουθη κοινωνία του ποητικού δημιουργού με τον αποδέκτη του ποητικού δώρου παραμένουν ανενεργές και, εν τέλει, ακυρώνονται.

Κιθθείς κάποτε να ομιλήσει στην Αθήνα ο καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Γρηγορίου πατήρ Γεώργιος Καψάνης, άρχισε την ομιλή του ως ακολούθως: «Λυσιόμασι κάθε φορά που αναγκάζομαι να ομιλήσω διά το Άγιον Όρος. Το κώνω εξεσπαχός. Το Άγιον Όρος ομιλεί διά της διαπής του. Εύχομαι η ομιλή μου αυτή να έχει κάτι από την ομιλή του Αγίου Όρους».

Η ποίηση του πατρός Μωυσή δεν έχει απλώς «κάτι από την ομιλή του Αγίου Όρους». Είναι, σεχδόν, η ίδια «εὐθαλή ομιλή» της αγώνυμης αθωνικής κερσονήσου και ο λόγος είναι απλός: πρόκειται για ποίηση μεσοκτική, Συλλημαβόνηται, με άλλα λόγια, (και πιθανότατα γράφεται) εν τω μέσω της νυκτός, «με το φεγγάρι στην ξερολιθιά του κήπου».

Όταν ο Μοναχός ποιητής, «μόνος με μόνο τον θεό το γλυκό μεσόνυχτα, δορυφορούμενος από δάκρυα» γράφει γλυκούς (και, ντυώς, όχι γλυκερούς) στίχους, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να διατηρεί το καντήλι αναμμένο: εννοώ «εκτός από το καντήλι του Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων» το καντήλι της ποητικής δημιουργίας, που για τον πατέρα Μωυσή είναι μια μορφή πηλίας προσευχής.

Υπάρχει φως σε αυτήν την μεσονυκτική ποίηση; Βεβαίως υπάρχει. Μόνο που το φως αυτό δεν καταγγίζει τον τόπο ή τα πρόσωπα, που αναπαριστάνονται αμυδρά διά του λογοτεχνικού εορτασιαμού. Το φως των θεοπέσιων ποιημάτων του Γέροντος είναι εσπερινό και ανακαίλει στη μνήμη και στην καρδιά μας το «Κύριε, εκκροξο» του παλαιού Ψαλμοδούλου και δη σε πηλίο του δευτέρου. Γι' αυτό, εκτός από εσπερινό, είναι και ανέσπερο.

«Θρινύ κι αναμνηστικοί / ημέρες πρώτες κι αρχαίες / της ημερης και ήρεμης Εδέμ», γράφει Εξομολογητικό ο πατήρ Μωυσής στο προτελευταίο ποίημα της συλλογής, που ολοκλητρώνεται με το Ψυχοσάββατο της Πεντηκοστής και το συνακόλουθο μνημόσυνο των «εκκοιμημένων ιερομόναχων», περί ων ανωτέρω εμνησθημεν.

Η συνομιλία εν προκειμένω ανάμεσα στο Αθωνικό και στο αρχαίο Ψαλτήρι είναι προφανής (εμνησθησι ημερών αρχαίων) και μας υπενθυμίζει το αυτονόητο: το Άγιον Όρος, παρά το γεγονός ότι έχει και αυτό (υπό την ιδιότητα του ως κτιστού) υποστεί σε κάποιο βαθμό τις βλαβερές συνέπειες των νέων τεχνολογιών, εξακολουθεί να αυσιτά «με την Χάριν της Παναγίας» απεικονισμός της Βεβλικής Εδέμ. Αυτήν την οιοική εδερική πραγματικότητα αποτυπώνει ποητικά ο πατήρ Μωυσής εν ώρας ασθροών μεσοκτικών απουδών και ρεμβασμών. Η ποίηση του Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου ενεδύσατο ευρηπείαν...

Ιδρυσεύτηκε
στο Περιοδικό της Δράμος
ΔΙΟΔΟΣ, τεύχος 1).

Συναξάριον

6η
Ιουνίου

Τη αυτή ημέρα ο Όσιος
Πατήρ ημών Άτταλιος ο
θαυματουργός, εν ζιρήνη
τελειούται.

* *Ει θαυματουργός Άτταλιος
Ζων, ου δένον,
Ού θαυματουργός ύστερον
και τους μόνος.*

Όσιος ο Όσιος Άτταλιος παρῆσας τον κόσμο και τα εν κόσμο, έγινε Μοναχός και εμετακρίθη κάθε άσκησι, ήτοι νηστείαν, αγρυπνίαν, και κάθε άλλην κατοπόθειαν. Διά εις δύο και τρεις ημέρας, πολλούς φοραίς δε και εις πέντε ημέρας, έπραξε μίαν μόνην φοράν. Όσιος δεν εκοιμήθη ποτέ επάνω εις το κήρυον, αλλά καθήμενος, ή και στεκόμενος, έπρεπε ολίγων ύπνων, όσον να παρηγορή την ασθένειαν της φύσεως.

Διά τους κόπους δε αυτούς, πολλήν χάριν έλαβε παρά του Κυρίου, και πολλής θαυμάτων ενεργειάς επήλυσεν. Όθεν όσι μόνον εις τους λογικούς ανθρώπους έδενεν ο ασόλιος συμποθειών ύμετρον, αλλά και εις αυτά τα όπλα ζωά. Με τας τούτους ποιήν αρετάς και θαύματα, διεπέρασε την ζωήν του.

Όταν δε έμελλε να τελευτήσει, επαρκότως τους εκει ευρεθέντας να δώσουν αυτά τον τελευταίον εν Χριστώ ασπασιόν, και όσι παρέδωκε την ψυχήν του εις κείρας θεού.

Άγιου
Νικοδήμου Αγιορείτου
Συναξαριστής
των δώδεκα
μηνών του ενιαυτού
Εκδόσεις
Δράμος,
2005

Ευχαριστώ Αντώνη

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr

